

er kjendt med Landboforholdene, kan fige sig det selv; men det er en Bestemmelse, som jeg tror maa være egnet til at vække megen Misforstøelse, og der har jo i Landsthingets Udvvalg aldeles ikke været Tale om at indføre den. Jeg skal altsaa anbefale Underændringsforslaget under Nr. 2 til Thingets Velvilje.

Formanden: Den 4de Landsthingsmand for 10de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schøler: Naar den ærede sidste Tale fremsatte det Spørgsmaal, om man ikke ligesaa vel skulde tage Hensyn til de større Besiddere som til de mindre, saa vil jeg, hvis hans Ord være rettede til mig, besvare dette med et bestemt Jo; og jeg vil spørge det ærede Medlem, om han nogenstunde har hørt af mig, at jeg her har villet gjøre Forskel paa de større og mindre Besiddere, naar der var Tale om Begunstigelse for Nogetsømhøft. Det ærede Medlem veed ogsaa, at jeg var en af Dem, der være meget ivrige for at faae denne Bestemmelse ind i Loven, fordi jeg virkelig anser det for umuligt for disse Besiddere strengt at kunne overholde Veifreden; men jeg siger: Der skal ogsaa ligesaa vel tages Hensyn til de mindre Besiddere som til de større, og jeg anser det for aldeles umuligt for enhver Besiddere der har en Mark læt ved en Vej, at kunne sikkre sig mod, at hans Kreaturer af og til tilfældigvis komme paa Veiene og i Grøfterne. Jeg er altid rimod at vedtage Bestemmelser i Lov, som jeg i Forveien veed, at det er umuligt at overholde. Her er Tale om Ufred paa Veiene, men det er i mine Tanker kun et Skjønhedshensyn, en Smagsag; naar man tager det saa strengt, at aldrig et Kreatur maa kunne ses paa en Vej eller i en Grøft. Jeg tror ikke, at det i fjerneste Maade kan forstyrre Veifreden — og det er jo kun den, der er Tale om — at et Kreatur i en Gang imellem løber paa Veien. Fra denne Side ser jeg Sagen, og derfor holder jeg paa Forslaget, som det er kommet fra Folkethinget.

Ordningsbestemmelser: Det Underændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til Udvælgets Ændringsforslag under Nr. 4, berører jo, som det høitværdige allerede har hørt, den Tilføining, som Lovforslagets § 1 har faaet i Folkethinget. Jeg kan være enig med det ærede Udvalg i, at den Plads, som denne Tilføining har faaet, ikke er heldig, at Tilføiningen ikke hører hjemme i § 1, men i § 11. Egeledes kan jeg være enig med det ærede Udvalg i, at Tilføiningen, som den nu staar i Lovforslaget, gaar ud over de Grændser, som Lovforslaget har sat sig selv, nemlig forsaavidt den foreskriver, hvilken Fremgangsmaade de Paagældende skulde tagtage med deres Kreaturer i Hjemmet. Derimod er jeg ikke enig med det ærede Udvalg for det første i den Bestemmelse, at et uvant Kreatur aldrig maa gaa i Nærheden af en alfar Vej; thi, naar det er Regn imellem Veien og Marken, har det jo ikke Noget at betyde. Jeg tror, det maa indrømmes, at en Ændring i denne Henseende er nødvendig. Men Hovedsagen er, at det ærede Udvalg har udflettet den Bestemmelse, som Folkethinget med stort Flertal har indsat, nemlig, at Dyre ikke maa være paa Marker, der grændse til alfar Vej. Saaledes som Udvælgets Forslag under Nr. 4 lyder, er det ogsaa meget ubestemt, hvad det skal forstås ved uvant Husdyr; det er i alt Fald Noget, som er saare vanskeligt at afgjøre. Ved et uvant Dyr forstås man i Reglen et Dyr, som har Bane til at gjøre Fortræd, men altsaa skal et Kreatur først have gjort Skade nogle Gange, førend Lovens Bestemmelser selv om det var en Dyr, der var Tale om, skulde kunne anvendes. I det Hele maa man vistnok sige om Dyren, at det er et Dyr, som i Reglen ikke kan kaldes ikke-farligt; det er i Reglen farligt. Ganske vist kan det gives frømmen Exemplarer af denne Race, og Dyrene ere jo i Reglen medgjærlige lige over for Folk, som de kjende, skjøndt det jo hvert Dieblis sker — ja, der gaar næsten aldrig noget Mar, uden at vi høre noget Saadant — at en Dyr rider Røgteren eller andre Menneffer ihjel; men der er vistnok Sagt, der skal kunne regle, at det er den almindelige Mening og en fuldkommen begrundet Mening,